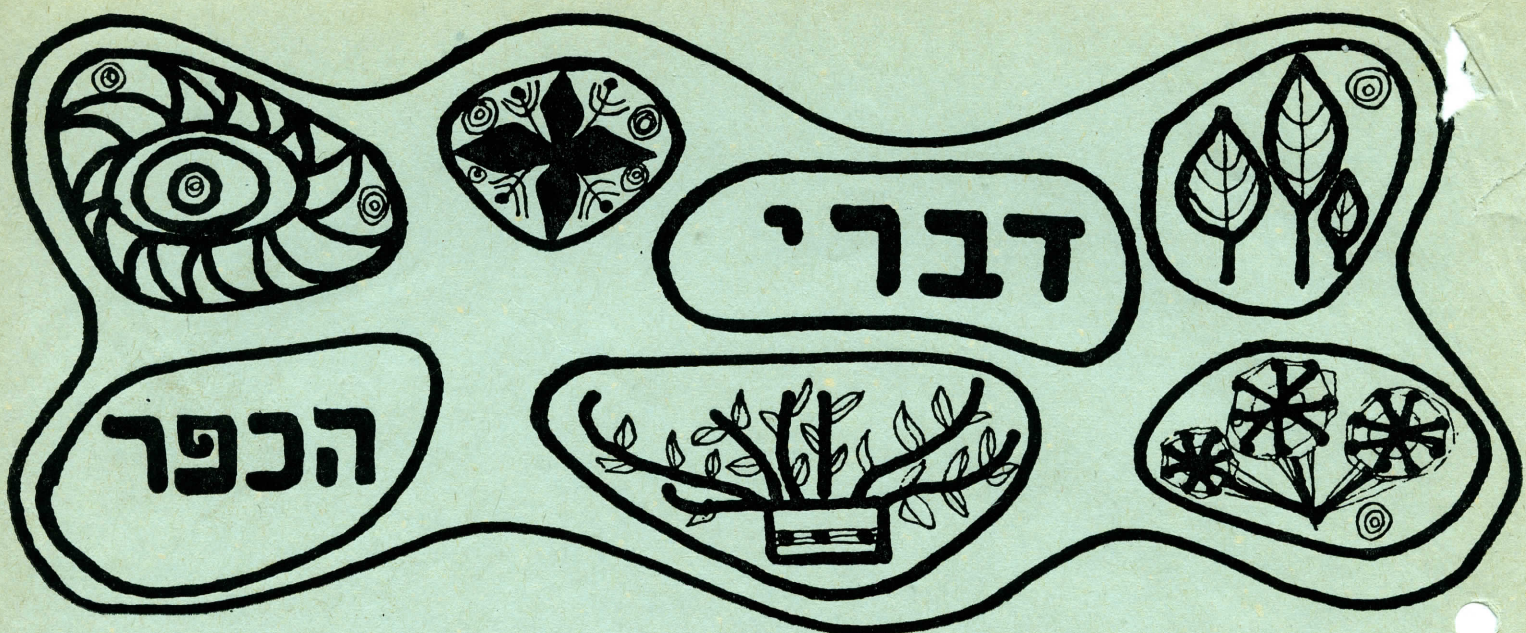
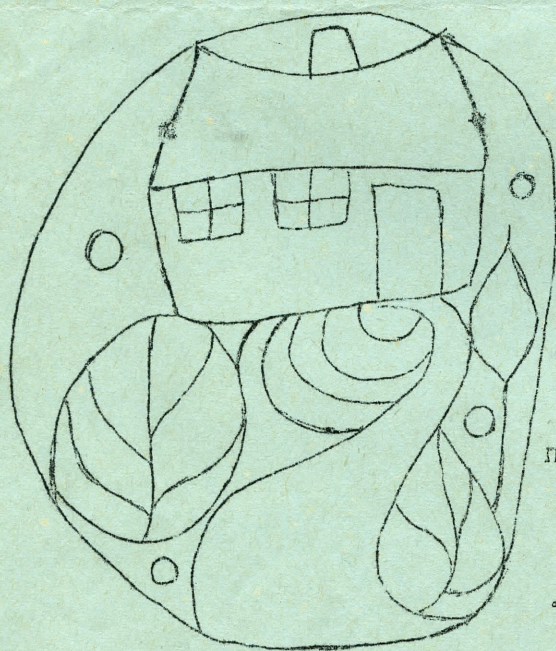

יום ראשון לשבת למודים חדשה - יום רגיל, שאין
איש מתרגש ממנו, מלבד ילדי כיתה א' והוריהם. אולם
לפני טבים לא רבות, בשעת אשור חוק חבור חרבה בכנסת
כתב בתן אלתרמן ב"סדר השבועי" שלו.

...וביום הראשון בפקר
בשמש תתק טובה.
ולכב כל תיבוק תתיבוקת
לקיים חוק חרבה חובה.
הם ילכו בעדה ממלמלה
עם "צידה" בשקית צחורה.
תפתאם תמדיבה תתקלת
תראה פמורה צעירה.
ובאמר: ביו אמות איו אחרת
שמפל תולדותיה פחד,
משפוח ומבקי, עלה חכה,
קול תיבוק תלומד אלה-בית.
ביוסיד תשערה תבוססת:
ביו תקים שעברו לדובר
ואשרו בעצנת תפגסת
איו עוד חק מאשר יותר.....

כדי להוציא מגוף האדם שיאים יותר ויותר גבוהים - הכל למען יוקרת המולדת. היכן פה מקום המאמץ הגופני והרוח הספורטיבית? הנה כמה "צמוקים" -

כדי שספורטאי יגיע לשיא כושרו בתחרות מסוימת, יש לתת לו דיאטה של פחמימות (carbohydrates) בלבד. ב-48 שעות האחרונות לפני התחרות. הספורטאי עצמו לא יודע מה עושים לו - הוא רק מרגיש שיותר קל לו. שמוש במוט מ"פייברגלס" בקפיצה במוט מאפשר לספורטאי להגיע להשגים שיא גבוהים יותר, עם מאמץ גופני קטן יותר. בארץ משתמשים עדיין במוטות מבמבוק...

ימי הולדת

דורית חצור	3/9
אמיר פוזנביל	
מרדכי בן-נתן	4/9
קלמן לחוביץ	6/9
מרגלית סמברג	
זועם שיין	
עפרה טיבה	7/9
שרי שובל	
ירבית גליק	
יצחק בנדר	8/9
חגיית שיינגזיכט	
מוסי המאירי	9/9

ימי נישואין

גוסר דיימנד וראובן	5/9
פרלסון רג'י רג'יסון	6/9

× שמחבר לשמוע כי דבורה מעין עברה קורס מכ"ם בהצלחה.

× על "גמדא" עוברת תקופה של חלופי עובדים. פנינה ג. הצטרפה לצוות - וילי פ. יצא. אל מי תבאנה המטפלות לבקט מכוניות עכשיו? וילי עובד זמנית במטע.

× אילזה טסה היום לאוטטורליה, לבקור אצל אמה החולה. היא תחזור כעבור חודש.

× שבת הלמודים החדשה התחילה כמעט ברגל ימין. רק "עפרוני" (כיתה ב' החדשה) מחכים לגמר ספון כיתתם, (בית "דרור" לשעבר). גם הם מקוים להיכנס לביתם בעוד ימים ספורים, ואז יעלה מספר הכיתות הלומדות בבית שוב לארבע. (ב', ג', ד', ו'). ב"עמק החולה" התחילו ללמוד רק כיתות ה', ט', והעובדים לקראת בגרות מ"איל". ילדי כיתות י"א, י"ב עובדים בינתיים יום מלא עד התחלת הלמודים באוקטובר.

× גם בסמינר הקבוצים התחילה שבת הלמודים. משלחת בעלת מסקל יוצאת השבוע ללמוד ב"אורבים". יעל ג. (השתלמות כללית), רג'י פ. (מכינה ליהדות), בורית א. (מורים), שלומית וו' ואביטל ט. (ציור), לבי ר. (חבור מיוחד), ואחרי האספה האחרונה הצטרפה גם בתיה ר. (מורים לאולפן). אחולי הצלחה מלורים את כולם.

× אחולי החלמה מהירה לאבישי פ. טפגע בעיצו מאבן, ושוכב לכמה ימים בפוריה.

× יגאל ביימרק ילמד השנה בבית"ס הקבוצי בגבעת חיים. בהצלחה, יגאל!

× הגיוס השבי למטע עבר בהצלחה מלאה. לפי אבטי המטע היה ההספק קצת מעל למוצע. חברים השתאו למראה הכמות והטיב הבלתי-רגיל של הפרי. כפי שזכור לחברים, כמעט ולא דללו השנה.

× חבל שמספר כה קטן של חברים בא לשמוע את הרצאתו של מנהל בה"ס למאמנים של מכון ויינגט, ד"ר גלעד ויינגרטן. חברים הצילו את המצב, ומלאו את המועדון עד אפס מקום. בבוטא "המדע והספורט" צייר המרצה תמונה משעשעת אך די עגומה של הספורט הבין-לאומי בימינו. זהו ספורט שבו משתמשים בתחבולות מתוחכמות ותמריצים כמיים

קראתי בדברי הכפר מס' 216: "מה רוצים מבשל חפסיד", שנכתב על ידי אריק, בו כותב אריק: "משה הצליח להוריד את תקציב הכלכלה, ועל החברה לשקול אם ברצונה להמשיך בדרך זו, או לשוּב לימי אנדרלמוסיה, בו כל דיכפין (כולל בעלי חיים) היה יכול לקבל מנות שגיון כאורות נפשם". ברצוני לומר לאריק שאם משה הצליח להוריד את התקציב, אני עדיין אינני בטוחה בזאת. אך גם אם הוא הצליח להוריד מהתקציב זה לא מאותן הסיבות שאריק מונה אותן.

לא כאן המקום לפתח את הסיבות שלפי דעתי הורידו את התקציב, אך דבר אחד אני מבטיחה לאריק: אותם כלבים שאכלו שגיון בימי יצחק ובימי, ועדיין הם בחיים, אדכלים שגיון גם אצל משה. והחוליה שלי למשל: לא פעם מקבלים את מנת העוף שלי ביום שישי בערב. כי אמנם אותם זמנים עברו כבר, בהם הקיבוצניק אכל עוף רק כשהוא הלך למות, או שהתרנגולת הלכה למות, אך בכל זאת לפעמים בכדי לאכול את מנת התרנגולת שהנך מקבל, צריך באמת להיות מאד, מאד רעב ותודה לאל אנו לא נמנה עם אלה. אותה מנת תרנגולת בראית לי כי הגיעה למיד אחרי שהיה לה שטף דם במו, שיתוק בכפפים ושבר ברגלים ומי יודע כמה עוד מחלות, לא עלינו. ואפילו הבטול לא טיבה את צורתה המוטלמכית, כך שגם ילי אותה מבה אי-אפשר למות מרעב. אמנם בזכות הדעה של אריק שהקבוצניק אוכל יותר מדי, אך לפי דעתי לא תמיד דווקא את האוכל הוצרי לאכל. כי אם בסתכל על התצורה של המשק שלנו, בראה שהסוכו, הביצים ודיסות עומדים בראש הטבלה, ודווקא פירות וירקות בטפל.

כמו כן אם אין אפשרות לאכול כל השבוע בשר, אפשר לעשות כמה ימים בשבוע במחוצי, אך אינני חושבת שמישהו נהנה לאכול רמשים הזוחלים על ארבע, ואם אינכם מבינים במה המדובר: באחד המקרים השבוע ראיתי את דייב לוי עומד ושוחה תה, ותשוחה לכו בתורה לקערה עם קראקר המונחת על השולחן ואשר המבטלת הכינה אותה להכנת דיסות. דייב מסתכל בתוך הקערה, מסתכל ומסתכל. פתאום הוא אומר למבטלת: "כדאי לך לקטור את הקערה לשולחן, אחרת היא תתחיל ללכת".

× × × × × × × ×

הלכתי לעבוד במטע לשבוע ימים, לא מאהבת מרדכי, אלא משנאת המן. והמבין יבין.

מי אומר שמטעם לעבוד במטע? בלי חברה המתאימה לו, אשר אתה תוכל לפטפט על הא ועל רא, אחרת אתה מת מטעמוס? שטויות! הנך יכול לדבר אל העיצים. "הסתבעת? וכי מי מרבה אל עיצים, הרי הם לא יענו לך!" אז מה יש? וכי לא קרה לך שדברת עם חבר בקטר לעבין מסוים והוא לא ענה לך, אז מה? מי שעבד בין ארבע קירות, ויוצא לעבוד באיור ובשמש רק הוא יבין וירגיש את כל האושר הרב, העונג והרחבת הזמן שיש בעבודה זו.

"אם כל כך טוב למה חזרת אחרי שבוע למטבח?" או, זה דבר אחר. אמנם בפלא הוא להטוף בשמש ולהיות באויר, אך כי אמר שזה בפלא להשרט בעיצים ולקבל דקירת ענף בעין? מילא, לקטוף תפוחים אפשר עדין לסבול, אך לסחוב את התיק על הכתף השמאלית והבוער מהשמש, זה כבר דבר אחר.

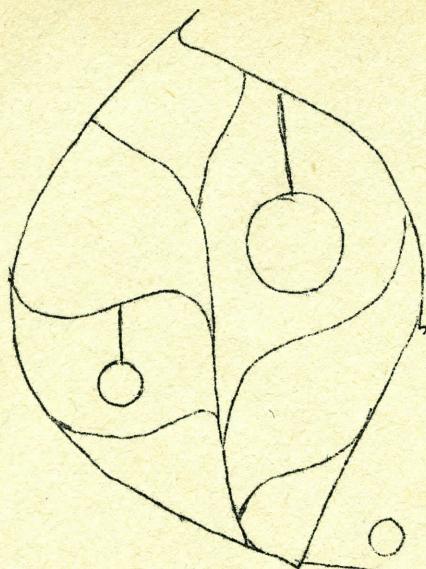
בכלל אינני מבינה. בעידן הטכנולוגיה, כשהאדם מגיע ליונה, צריך לעמוד עם תיק על הכתף ולקטוף תפוחים? אי אפשר היה להמציא איזה מזרן רובוט עם הרבה ידיים והאדם ילחץ רק על כפתור וידרי הרובוט יקטוף את הפרי ישר לתוך העגלה? באמת אינני מבינה. אם העיצים ילכו ויתרחבו בצורה כזו אז בעוד כמה שנים רק אבשים מאד מאד רעים יוכלו לקטוף את הפרי, כי אחרים לא יוכלו לטכנס בין הענפים. אך מי יודע, אולי בינתיים ימצאו משהו. ולא, חוששני שבדורות הבאים יקטפו את הפרי רק פאטימה ומוחמד, כי שלנו יהיו כולם אחרי גברות. כולם יהיו פרופסורים ודוקטורים.

שפות שבעולם

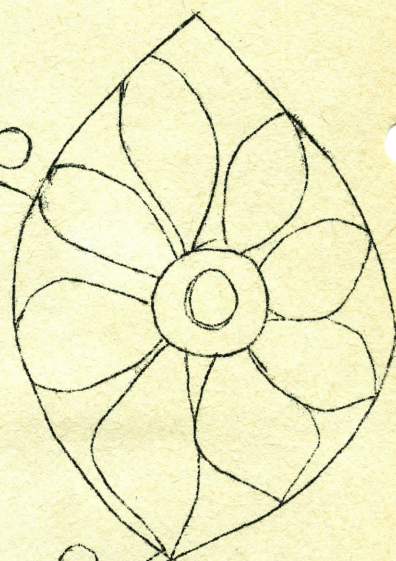
מרגלית: הסנדלר תיקן את הסנדלים של אבי
כל-כך לא טוב! זה לוחץ לו מאד!

אמא: צריך לקחת אותם שוב ולבקש שיתקן אותן
שוב.

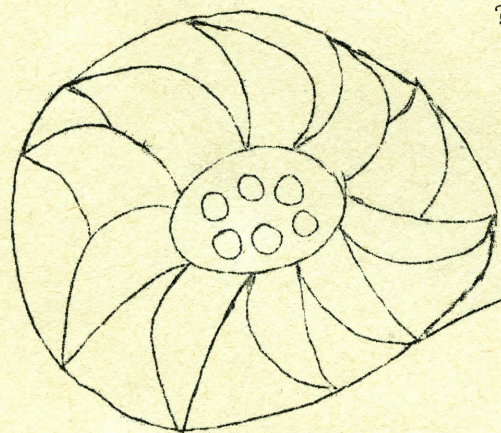
מרגלית: אה, אבל הסנדלר מדבר רק צרפתית ואב
לא יודע...

בתל-אביב הכל טובה

מרגלית מבלה את חופשתה בעיר. לפנות ערב,
ביום חם ורטוב, היא יושבת עם הוריה על
המרפסת. מבעד לחלונות פתוחים בטמעות
גערותיהן של אמהות עיפות בילדיהן.
מרגלית: למה כל המטפלות בתל אביב כועסות
על הילדים?

פרשנות הספורט החדשה

לאחר האזנה מרוכזת לודיו באה מרגלית לאמא
ומדווחת בהתלהבות: את יודעת, מכבי אחד
מבתייה ביצה...

הודעה

מיום 1 בספטמבר רות באי מטפלת באורחים עובדים.
בהזדמנות זו בזכיר לחברים שגם אורחים צעירים שלהם
הרוצים להסאר במסע יותר ממספר ימים, מתקבלים רק
דרך המזכיר.

מה חושבים באמת חברי שנת ההכשרה?

המאמרים המופיעים בדף זה נכתבו על-ידי חברי שנת ההכשרה (כיתה ב') בשיעור שנערך לפני שבוע. חשבנו לנכון להדפיס אותם בכדי לתת לחברים הזדמנות להכיר את דיעותיהם של חברי ה"שנת", ובכדי להוכיח שבכל-זאת לומדים "משהו" במסגרת האולפן. במידה שהחברים רוצים לחלוק על דיעות אשר מופיעות כאן, הם מתבקשים לכתוב את התשובות בעברית קלה, ולמסור אותם להדפסה בדברי הכפר.

שנת ההכשרה - קודם עבודה בישראל

באה מאוסטרליה בשנה הזאת קבוצה גדולה וקוראים לה שנת ההכשרה מאוסטרליה, 1971. יש ארבעים חברים בקבוצה, והם באו לישראל ללמוד קצת על ישראל, לעשות טיולים וסמינרים ואולפן, וגם לעבוד בקיבוץ. באמת הם חשבו שהם באו קודם ללמוד ואחר-כך לעבוד. הם למדו. הם למדו טוב איך לקטוף אשכוליות בפרדס, ואיך לקטוף תפוחים במטע ואפילו איך לעשות השקיה. כמה מהם למדו איך לבשל ואיך לבקת את הדר-האוכל ואיך לסדר כביסה במחסנים. הם גם עבדו, עבדו קשה ללמוד עברית. הם מצאו שהעבודה הכי קשה בקיבוץ היתה למצוא מישור שידבר אתם עברית. הם עוד עובדים.

האנשים בקיבוץ

אבי רוצה לכתוב על האנשים בקיבוץ. לכולם יש אחריות, אפילו לילדים. כדאי לגור עם הרבה אנשים, כולם מובעים ריבים. גם אנחנו לומדים איך לגור עם אנשים. יש הרבה אנשים כאן שרוצים לעשות דברים בשביל המשק.

החיים במשק - פלוס ומינוס

לפני שבאתי לקיבוץ חשבתי שהחיים בקיבוץ כמו אוטופיה. עכשיו אני רואה שזה לא נכון. לחיים בקיבוץ יש הרבה דברים טובים. אבל יש גם דברים רעים, מפני שאלה החיים. אני חושבת שהפלוסים של קיבוץ עושים את החיים יותר משמעותיים, וכולם גרים ביחד. זה ממש יותר טוב ויותר טבעי מהחיים בעיר. בעיר כולם רצים, והחיים כמו מרוץ. דרך החיים בקיבוץ טובה מפני שהילדים מטופלים וגם הזקנים והחולים. הרעיון של שוויון מוצלח למרות הקללה המסורתית של אנשים - הקבאה. מוכרחים להיות מינוסים לקיבוץ. אני חושבת שדוקא אין הרבה תחרות בקיבוץ. האנשים קצת עצלנים. הם יכולים להיות כמו ירקות ולהפסיק לחשוב. גם אין הרבה זמן פרטי, ואי אפשר לעשות משהו מבלי שמדברים על זה כולם.

מקום בישראל שביקרתי בו

הייתי בקיבוץ מבוא חמה. הייתי שם שבועיים. מבוא חמה קיבוץ חדש, רק בן שלוש. יש שם בנינים טובים וגם ברי יפה. חדר-האוכל לא כל-כך טוב כמו חדר-האוכל של כפר הבטיא, אבל יש להם רק שלושים חברים. יש בוף יפה שם של הכנרת וכל הקיבוצים מסביב. העצפים במבוא חמה בבנות, לול, מילונים ועוד כמה דברים. מבוא חמה באמת קיבוץ יפה.

המטע

אני עובדת בדרך כלל במטע. אני אוהבת את העבודה הזאת - בשבילי היא משביעה רצון. עכשיו קשה מאד מפני שהם מאד, ואנחנו קוטפים תפוחים כל היום וכל יום. לפעמים אני עובדת על סולם, וקשה לי כי אני מפחדת שאני אפול. אני גם צריכה לקחת את הסולם לכל מקום, למטל, לאמצע העץ, אבל עם הכל אני עדיין אוהבת את העבודה במטע. הרוח שם טובה, והבחורים נחמדים מאד. אפילו כשאני עייפה מאד אחרי העבודה, אני לא רוצה לעבוד במקום אחר.

מדור לאבדות

בעקבות המאמר של רות ב. מלפני שבוע, בנוגע לבעיית ה"סחירות", היא מציעה להנהיג לתקופת בסיון בזהג חדש. כדי לעזור לחברים במציאת אבידותיהם, (ואולי גם לצמצם את מימדי האבדות), היא מוכנה לאסוף אינפורמציה על כל דבר גדול וקטן הנאבד או בעלם לתושבי כפר הנשיא. כל שבוע תתפרסם ב"דברי הכפר" רשימה של החפצים החסרים. למבצע זה שתי מטרות:

- א. לאפשר לכל האוכלוסיה לעזור במציאת האבדות.
- ב. להמחיש לחברה את חומרת מחלת ה"לקיחה בהשאלה" אצלנו. ישנה בעיה עדינה של החזרת רכוש שצמצא ברשות ה"שואל" במשך זמן ממושך, אולם זהות בעל-הרכוש החוקי לא תמיד ידועה למוצא הישר, ולכן אין להתבייש להחזיר חפץ המופיע ברשימת האבדות. בשלב זה יתקבלו ברשימה דברים שנאבדו עד לפני חצי שנה. כדי להקל עליכם את בצוע המשימה, הדפסנו תלוש זה, שעליכם לגזור, למלא ולהכניס לתא הדאר של "דברי הכפר". (פילים ורודים לא יתקבלו לרשימה!)

----- גזור פה -----

א ב ד ר ת

שם:

תאריך החפץ הנאבד:

מקום האבדה:

תאריך העלמו:

שוב במצאת קבוצה ב' גדולה של ותיקים גמורים, וותיקים למחצה בשרות מלואים. מסכבים! כך חשבתי, עד שישבתי בארוחת בקר ליד אחת מבטי המגויסים שאת שמה לא אזכיר כאן.

"מסכבים את אומרת? הבחורים מצפים לזה! פעם בחודש בפגשים עם כל ה"חברה" לחודש ימים. האשה נשארת בבית, מטפלת בילדים, דואגת לכל. כבר 15 שנה בפגשים עם אותם חברים - התחילו בתור רווקים ואז דברו על חתירות. התחתנו ואז דברו על הנשים, עכשיו מדברים על הילדים, ועוד מעט יתחילו בטה לדבר על הנכדים". החברה המשיכה להתחמם. "סיבי בשביל בחורים בגילם זה קשה, את אומרת? אל תצחיקי אותי. הם מסרבים לעבור לג' וב יותר קל, אם זה לא עם החברה. למסיבת הבר-מצווה השנה כולם הופיעו (מלבד אחד שקרו לו פנצ'ר). כולם התישבו במעגל ועל מה דברו? על תאריך המלואים הבא! הנשים עמדו בצד בידיים משולבות ומבט בעיניים שאמר: "כן, כן. אח"כ תספרו כמה סבלת במלואים".

חברות מהי?

יש ומפרשים זאת, כצעד פורמלי. יש ומתרגמים זאת, במגילת זכויות. יש שסבורים, כי חברות מחייבת הזדהות עם הקבוצה. הזדהות שלא מתחילה בצעד פורמלי ועם "המגיע לי", אלא הזדהות שאין לה גבולות של "מה שאני חייב לתת" ו"מה שאני חייב לקבל", חברות שנותנת טעם לחיים, חברות של עביו, חברות של מעשה, חברות של אחריות. חברתנו, צמאה לחברים אשר לא מחכים למה שיאמרו להם, אלא מציעים עצמם לעשייה, בתחום החברתי, המשקי והתרבותי. חברים אשר אומרים: אני נוטל על עצמי את העשייה הזו והזו, למען החברה ולמען הרגשתי האיטית. והמעשים, לא תמיד מלווים במחיאות כפים ובתודה. עשייה של דברים קטנים, אשר מתלכדים לעשייה גדולה - המרקם החברתי של ישובנו. צבור חברים מורכב מרבים רבים, לכל אחד ואחת, "ייחוד" משלו. רבים החברים החיים במקום חיים רגילים: יום עבודה ומעט מאוד עשייה שמעבר לחובה. אנו זקוקים לחברים, אשר מעשיהם מתבטאים מעבר לגבול החובה, כי הם הם המובילים את החברה לא בכח החלטות האספה, אלא בכח בכוונותם להעמיד עצמם לרשות החברה.

מעלון ארז

נדליק בר לזכרו של
חנון זהבי